

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 749/2020
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Цакић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Београд, Филијала Прокупље, ради исплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против одлуке о трошковима поступка садржаној у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1527/18 од 23.10.2019. године, у седници већа одржаној 12.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1527/18 од 23.10.2019. године и пресуда Основног суда у Прокупљу П 2139/17 од 22.02.2018. године у делу одлуке о трошковима поступка и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновни поступак у укинута делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2139/17 од 22.02.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО по стопи која буде важила на дан уплате, за период од августа 2015. године до марта 2016. године, на појединачне месечне новчане износе, све ближе описано наведеним ставом изреке. Ставом другим изреке, одлучено је да поводом овог спора свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1527/18 од 23.10.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П 2139/17 од 22.02.2018. године.

Против другостепене пресуде у делу којим је одлучено о трошковима поступка, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 55/14, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао тужену да у корист тужиоца изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, и поред тога првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, са образложењем да није било неопходно да тужилац поводом уплате припадајућих доприноса води поступак, већ је исте могао потраживати и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио одлуку о трошковима поступка прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиоца на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава, онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код

којих се суд води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају, тужена приликом исплате новчане накнаде није извршила исплату припадајућих доприноса због чега тужилац има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужена је оспорила тужбени захтев тужиоца током поступка, у ком смислу тужиоцу, који је успео у спору, припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 2. у вези члана 420. ЗПП укинуо одлуке о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић